

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 009397 14 Кж 9
Бања Лука, 25.12.2014. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Драгомира Миљевића, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића и Горане Микеш, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог В.М., због кривичних дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. и чланом 23. и недозвољене производње и промета оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. Кривичног закона Републике Српске, у стицају, одлучујући о жалби његовог браниоца изјављеној на пресуду Окружног суда у Бањој Луци бр. 11 0 К 009397 13 К од 14.10.2014. године, у сједници вијећа одржаној дана 25.12.2014. године у присуству републичког тужиоца Бранке Милошевић, оптуженог и његовог браниоца, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог В.М. и потврђује пресуда Окружног суда у Бањој Луци бр. 11 0 К 009397 13 К од 14.10.2014. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци бр. 11 0 К 009397 13 К од 14.10.2014. године оглашен је кривим оптужени В.М., због кривичних дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. и чланом 23. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), за које му је утврђена казна затвора у трајању од 5 (пет) година, и недозвољене производње и промета оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. КЗ РС, у стицају, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 2 (двје) године, и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од по 5 (пет) година и 6 (шест) мјесеци у коју је урачунато вријеме проведено у притвору, обавезан да плати трошкове кривичног поступка и паушала и да оштећеном на име имовинскоправног захтјева исплати 74.050,00 КМ.

Против ове пресуде благовремено је изјавио жалбу бранилац оптуженог Б.Г., адвокат из Б.Л., због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији и трошковима кривичног поступка, са приједлогом да се жалба уважи, пресуда укине и одржи претрес или пресуда

укине и врати на поновно суђење или преиначи и оптужени ослободи од оптужбе. Код жалбе бранилац и оптужени су остали и на сједници вијећа.

Одговор на жалбу није поднесен, а тужилац је на сједници вијећа предложио да се жалба одбије као неоснована.

Пошто је испитао побијану пресуду у вези са жалбеним приговорима овај суд је одлучио као у изреци из сљедећих разлога:

Жалба сугерише да су у првостепеном поступку почињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке г), к) и з) Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС). Међутим, пажљивом анализом побијане пресуде у правцу жалбених приговора нису утврђени пропусти који би представљали битне повреде одредаба кривичног поступка на које жалба указује.

Неосновано жалба тврди да за потребе овог кривичног поступка нису узимани ДНК профили и да за потребе овог поступка није вршено ДНК вјештачење. По наредби тужиоца у Београду је на Биолошком факултету извршено вјештачење рукавица и капе која је пронађена на лицу мјеста код аутомобила запаљеног након извршеног кривичног дјела разбојништва. Овим вјештачењем су изоловани биолошки трагови и утврђени одговарајући ДНК профили без поређења са неспорним узорцима оптуженог који нису достављени. За потребе другог кривичног поступка касније је, последице извршења овог кривичног дјела, од оптуженог узет брис букалне слузнице и вјештачен на Институту за ... у С. По наредби тужиоца овај налаз је вјештачен са ранијим налазом из Б. и утврђена је подударност ДНК профила који оптуженог повезују са предметима нађеним поред запаљеног аутомобила. Овакво коришћење ДНК налаза ради утврђивања идентитета из другог поступка који се води против истог оптуженог изричито дозвољава одредба члана 179. ЗКП РС, па је тако прибављен налаз законит доказ у кривичном поступку.

Достављање спорног материјала факултету у С. директно, а не путем правне помоћи, је могуће и директним обраћањем ако се та установа или држава С. не противе. Правна помоћ је институт којим омогућава да се одређене радње доказивања изврше на територији друге државе од стране или уз помоћ њених органа. Ово се одвија на основу међународних конвенција, билатералних уговора, закона или реципроцитета. Код ситуације да се држава С. није противила оваквом достављању, да су радње вјештачења извршене у складу са њеним законима, а што се по нашем законодавству тако и треба чинити, не може се прихватити тврдња жалбе да је ово незаконит начин прибављања доказа.

Одредбама члана 150. став 4. ЗКП РС прописано је да се радња препознавања, под одређеним условима, може извршити и на основу фотографија, тако да је и овом приликом поступљено правилно, а не супротно закону као што жалба тврди.

У записнику о увиђају, са фотодокументацијом као саставним дијелом записника, је забиљежено да су у непосредној близини запаљеног аутомобила пронађени капа и рукавице које су касније биле предмет вјештачења. Код оваквог стања ствари, с обзиром на врсту кривичног дјела, околност да није измјерена удаљеност не утиче на законитост тог доказа нити на подобност да се он касније користи у поступку. Та удаљеност је углавном важна код оних кривичних дјела гдје се просторном анализом утврђују одлучне чињенице, као код кривичних дијела угрожавања јавног саобраћаја и слично, а код других изузетно, али све то у оквиру чињеничног стања. Фиксирање предмета, уношење у записник и фотографисање вршио је криминалистички техничар, а то није овлашћење противпожарног инспектора који има задатак да помогне у утврђивању узрока пожара. Зато жалба погрешно инсистира на томе да ли је тај инспектор видио или није оно што је у записнику и фотодокументацији забиљежено.

Приговор да у записнику о увиђају није наведен број пушке која је пронађена у запаљеном аутомобилу, док се тај број наводи у пресуди и налазу вјештака је беспредметан. Очигледно је да је пушка горела у аутомобилу, да је таква послата на вјештачење гдје је вјештак успио да прочита тај број, свјedoци су потврдили да је један од извршилаца носио аутоматску пушку, па у том погледу број оружја није одлучна чињеница.

То што пресуда не прихвата ни један доказ који је одбрана извела не спада у повреду права на одбрану већ у сегмент погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

О свим одлучним чињеницама побијана пресуда је дала јасне, определијелене и непротиврјечне разлоге, па су супротне тврдње жалбе неосноване.

Када је ријеч о жалбеним приговорима који се упућују правилности и потпуности чињеничне основе побијане пресуде ни они немају реално упориште у разлозима које је побијана пресуда дала. Правилно пресуда повезује исказе свјedoка и вјештака са материјалним доказима, јер они граде једну логичну и заокружену цјелину која поуздано одређује оптуженог као учиниоца ових кривичних дјела. Исказима свјedoка са лица мјеста гдје је разбојништво извршено поуздано је разјашњено и утврђено да су у њему учествовала три лица (два у просторијама и једно поред аутомобила), марка и смјер кретања аутомобила, динамика одвијања догађаја, о чему су дати ваљани разлози које и овај суд прихвата упућујући жалиоца на тај дио пресуде. Да је оптужени био један од саизвршилаца суду су довољно поузданих доказа пружили материјални докази и искази вјештака о вјештачењу капе пронађене код запаљеног аутомобила и на њој утврђених биолошких трагова оптуженог (ДНК). Ови налази су производ правилног научног приступа оба вјештака и заиста им се не може оспорити поузданост за утврђивање одлучних чињеница у овом кривичном предмету. Ово додатно потврђују и искази свјedoка који су учествовали у обезбјеђивању здравствене књижице за лијечење оптуженог од опекотина задобијених приликом паљења аутомобила, а потврђени и налазом вјештака др Д.Н. Свеобухватна оцјена и анализа ових доказа заиста чини неприхватљивим налаз вјештака др З.Б. који, и када би се прихватио, не може

довести ни у најмању сумњу раније наведеним доказима утврђене одлучне чињенице о оптуженом као починиоцу ових кривичних дјела. Такође се ни инсистирање на алибију и боравку ван граница БиХ, које жалбе потенцира, овим доказима потпуно основано искључује.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање суд је правилно примијенио кривични закон, радње оптуженог правно квалификовао као кривична дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. и чланом 23, и недозвољене производње и промета оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. КЗ РС и за та дјела га огласио кривим.

Испитујући жалбене приговоре упућене одлуци о казни, овај суд налази да су све олакшавајуће и отежавајуће околности у довољној мјери цијењене тако да су код оваквог стања ствари утврђене појединачне казне затвора, у трајању од пет и двије године, и изречена јединствена казна затвора у трајању од пет година и шест мјесеци одговарајуће овим околностима. Ради тога залагање жалбе браниоца оптуженог за блажим кажњавањем није основано.

Одлука о трошковима кривичног поступка је наведена као жалбени основ, без давања разлога због чега је неправилна, па се овај жалбени приговор показује као неоснован.

Из наведених разлога ваљало је примјеном чл. 327. ЗКП РС жалбу браниоца оптуженог као неосновану одбити и првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Драгомир Миљевић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић